

**HELP,
IK BEN
VERLOOFD!**

*Over liefde, lijstjes, twijfel, taart
en alles daartussenin*

Jill Bellevie

ISBN: 9789403821900

© Jill Bellevie

Inleiding

Welkom in de wondere wereld van verlovings

Je zei “ja”.

Of het nou op een klif in IJsland was, tussen de boodschappen door, op een servetje in de kroeg of midden in een gesprek over hypotheekrente; het gebeurde.

En nu ben je verloofd.

BAM!

Ineens is alles anders.

Of... lijkt het vooral alsof het ineens anders móét zijn?

Want verloofd zijn is een fascinerende fase.

Je zweeft ergens tussen verliefdheid en volwassenheid, tussen rozengeur en realiteit. Je bent (meestal) dol op elkaar maar ineens ook projectleider van een vage toekomstdroom.

De wereld wil dingen van je. Je moeder vraagt naar de locatie, je collega's en je vriendinnen willen de ring zien en jijzelf? Jij weet soms niet of je wilt lachen, huilen of gewoon even onder een deken verdwijnen met chocola en wifi.

Dat is precies waarom dit boek er is.

Niet om je te vertellen hoe het *moet*.

Wel om je te laten zien dat je niet de enige bent.

Dat het oke is om verliefd én verward te zijn.

En dat je ook mag lachen om alles wat erbij komt kijken.

Dit is geen bruidenboek. Geen Pinterestgids. En al helemaal geen stappenplan naar “de perfecte dag”.

Dit is een zelfhulpboek met humor en hart, voor iedereen die verloofd is; man, vrouw, non-binair, twijfelaar, planner, romanticus of realist. Of je nu in je eentje dit boek leest terwijl je verloofd bent met iemand die totaal anders in het proces zit of juist sámen heel bewust dit pad bewandelt.

Hoe dit boek is opgebouwd

Om te voorkomen dat je volledig kopje-onder gaat in ringenstress, familiegedoe of draaiboekpaniek, is dit boek overzichtelijk opgebouwd in vier delen:

Deel 1 – *En toen zei je “ja”*: Welkom in de verlovingstijd

We duiken in het begin van alles: het aanzoek, de symboliek, je gevoelens, verwachtingen van buitenaf en alles wat je denkt te moeten voelen maar misschien niet voelt.

Plus: de geschiedenis van verlovings en waarom je tante ineens zo betrokken is.

Deel 2 – *Liefde in uitvoering*: Over relatie, rollen en realiteit

We gaan van het sprookje naar de sofa: hoe je als koppel groeit, communiceert, ruziet, heronderhandelt en tegelijk leert omgaan met rolpatronen, familie-invloeden en jezelf (op je best én op je slechtst).

Deel 3 – *Van droom naar dagplanning*: Praktische pret en paniek

Hier wordt het concreet. Budgetten, keuzes, gastenlijsten, trouwlocaties, ringenstress en Excel-sheets. Maar dan met lucht.

Geen moeten, wél mogen.

Deel 4 – *Rust in de relatie*: Relativeren, lachen en kiezen + bijzondere bonussen

In dit laatste deel keren we terug naar de basis.

Waarom doen we dit ook alweer? Hoe blijf je jezelf? Hoe blijf je *samen*? En wat als het je allemaal even te veel wordt?

Inclusief extra's om te lachen, te bespreken, in te vullen en vooral: om rustig adem te halen.

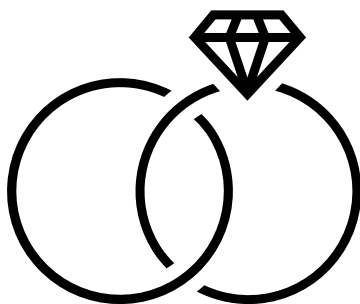
Of je nu net verloofd bent, bijna gaat trouwen of gewoon even wilt stilstaan bij wat jullie samen aan het bouwen zijn: dit boek is er om je een beetje te begeleiden.

Met liefde, eerlijkheid en een beetje humor.

Welkom bij je verloving!

Jill Bellevie

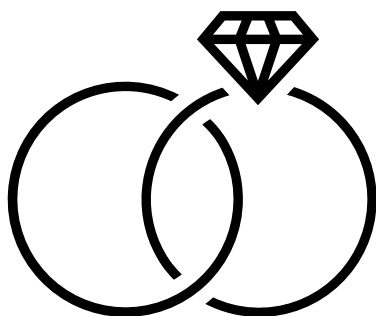
Tweeëneenhalf keer verloofd geweest. Dus expert!
(Leg ik later in het boek nog wel uit.)

Deel 1: En toen zei je “ja” – welkom in de verlovingsstijd

We duiken in het begin van alles: het aanzoek, de symboliek, je gevoelens, verwachtingen van buitenaf en alles wat je denkt te moeten voelen maar misschien niet voelt.

Plus: de geschiedenis van verloving en waarom je tante ineens zo betrokken is.

1 – Verloving: een korte geschiedenis van grote verwachtingen

2 – Het Ja-woord-effect: de emotionele achtbaan

Hoofdstuk 1 – Verloving: een korte geschiedenis van grote verwachtingen

Van middeleeuwse bezegelingen tot Instagramwaardige aanzoeken

Laten we beginnen bij het begin.

Verloving. Het klinkt klassiek, bijna sprookjesachtig. Maar ooit begon het als iets heel zakelijks: een afspraak tussen twee families die iets te winnen hadden.

In de middeleeuwen betekende “je verloven” vooral: *jouw akkers combineren met mijn rundvee en hopen dat onze kinderen niet al ons geld er doorheen jagen.*

Er werd een hand gegeven, misschien een zegel gezet en soms werd er een officieel contract opgesteld met een bijbehorende bruidsschat. Liefde? Dat was voor de troubadours.

Fast forward naar nu:

we knielen op romantische uitkijkpunten, laten ringen in champagneglazen zakken (niet veilig trouwens) en posten huilende selfies met #VERLOOFD, #SHESAIDYES of #ISaidYes (de hashtag-variant voor mensen die zichzelf ook belangrijk vinden).

En toch... is de kern nog hetzelfde:

“Wij kiezen voor elkaar.”

Of je dat nu per postduif, PowerPoint of paparazzi doet.

Waarom we het nog steeds doen (en waarom dat okee is)

Je zou denken dat verloving inmiddels iets uit de tijd van faxen en faxrollen is. We kunnen toch ook gewoon *gaan trouwen*? Of juist samenleven zonder gedoe?

Waarom dan nog dat extra stapje ertussen?

Misschien gewoon omdat het werkt. Omdat het ritme geeft.

Omdat het lekker voelt om even te zeggen:

“Wacht even, mensen. Wij zijn hier iets groots van plan.”

Verloving is niet slechts een formele tussenfase.

Het is een moment van betekenis. Een ademteug tussen “we zijn samen” en “we gaan het écht doen”. Een soort symbolische pauze waarin je alvast kunt wennen aan wat er gaat komen zonder meteen in het diepe te springen. Of zie het als een mentale warming-up voor het echte werk.

En laten we eerlijk zijn: soms heb je gewoon een overgangsperiode nodig om jezelf en je omgeving voor te bereiden.

Op de liefde. Op het feest. Op je schoonmoeder.

Tradities, symboliek en wie er ooit om heeft gevraagd

Hoe komt het eigenlijk dat iemand op één knie gaat, met een ring in een open doosje, de vraag: “*Wil je met me trouwen?*” stelt en de ander geacht wordt te huilen alsof ze net een Oscar heeft gewonnen?

Nou, vroeger (echt heel vroeger) vroeg de man niet de vrouw maar (in veel culturen) eerst haar vader om toestemming. Als hij die kreeg kwam er eventueel nog een voorstel aan de vrouw zelf (al was dat in sommige gevallen nog steeds meer een formaliteit dan een vrije keuze).

Het beeld van de knielende man zoals we die nu kennen, is een veel later (en romantischer gestileerde) toevoeging. Het is een traditie die ontleend is aan ridderlijk eerbetoon. Ridders knielden voor hun koning(in) als blijk van trouw of dienstbaarheid.

Dat werd in de romantiek overgenomen in het aanzoek: de knielende geliefde als symbool van overgave, toewijding (okee, en ook een vleugje drama).

De vrouw “wachtend en huilend van blijdschap” is eerder het culturele script dat in films, media en sprookjes is versterkt.